

prima instanță - (Judecătoria Fălești) I. Ghizdari
instanța de apel - (Curtea de Apel Bălți) S. Procopciuc, E. Grumeza, D. Pușca

ÎNCHEIERE

26 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadî
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Mihail Cucer, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Ivan Vrabii împotriva lui Mihail Cucer cu privire la repararea prejudiciului material și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 06 decembrie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de Ivan Vrabii, casată integral hotărârea Judecătoria Fălești din 15 iunie 2016 și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost admisă integral,

c o n s t a t ă :

La 23 februarie 2016 Ivan Vrabii a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Mihail Cucer, solicitând repararea prejudiciului material cauzat în rezultatul neexecutării obligațiilor și încălcării dreptului de proprietate, compus din 19 351,15 lei din dobânda achitată BC „ProCreditBank” SA și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, Mihail Cucer a fost partenerul său de afaceri, iar în vara anului 2011 au convenit ca pârâtul să-i vândă baza de materiale pentru construcții din or. Fălești, str. Mihai Eminescu, 65, la prețul de 15 000 euro.

Susține că, deoarece la acel moment nu dispunea de întreaga sumă, iar pârâtul avea nevoie urgent de bani, s-au înțeles ca să-i transmită pârâtului un avans în mărime de 5000 euro, iar restul sumei la data perfectării contractului.

Totodată, pârâtul urma timp de o lună să se ocupe de obținerea actelor corespunzătoare de la Oficiul Cadastral Teritorial Fălești și celelalte instituții abilitate, în scopul încheierii contractului de vânzare-cumpărare.

Menționează reclamantul că, în scopul realizării dreptului de proprietate asupra bazei de materiale pentru construcții din or. Fălești, str. Mihai Eminescu, 65, la 15 iulie 2011 a împrumutat de la BC „ProCreditBank” SA suma de 70 000 lei și în aceeași zi i-a transmis lui Mihail Cucer suma de 81 000 lei, echivalentul a 5 000 euro, inclusiv banii primiți de la bancă, drept avans pentru procurarea bunului.

Afirmă că ulterior pârâtul s-a eschivat de la executarea obligației privind perfectarea actelor necesare și vânzarea bunului, invocând de fiecare dată diverse motive neîntemeiate.

Mai mult ca atât, pârâtul a refuzat și restituirea sumei împrumutate, fapt care a declanșat un litigiu judiciar privind restituirea acesteia, iar prin hotărârea Judecătoria

Fălești din 10 septembrie 2015 s-a admis acțiunea și s-a dispus încasarea din contul lui Mihail Cucer în beneficiul lui Ivan Vrăbii a datoriei în sumă de 5 000 euro.

Astfel, invocă reclamantul că în cadrul raportului contractual privind vânzarea bazei de materiale pentru construcții, cu transmiterea avansului în sumă de 81 000 lei, i-a fost încălcat dreptul de proprietate și la realizarea bunului și a suportat cheltuieli suplimentare pentru achitarea creditului la BC „ProCreditBank” SA, în perioada 15 august 2011 - 15 iulie 2013 achitând dobânda în sumă de 19 351,15 lei.

Prin urmare, consideră că aceste cheltuieli urmează a fi recuperate de la pârât, deoarece au generat din tranzacția convenită cu el, care nu a avut loc, deoarece ultimul nu și-a executat obligațiile.

Prin hotărârea Judecătorei Fălești din 15 iunie 2016 acțiunea s-a admis parțial.

S-a încasat de la Mihail Cucer în beneficiul lui Ivan Vrăbii prejudiciul material de 1 068,76 lei.

În rest acțiunea s-a respins ca tardivă.

S-a încasat de la Mihail Cucer în beneficiul lui Ivan Vrăbii cheltuielile de judecată în sumă de 1 650 lei.

Ne fiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 16 iunie 2016 Ivan Vrăbii a declarat apel, solicitând casarea hotărârii Judecătorei Fălești din 15 iunie 2016 în partea respingerii acțiunii, cu emiterea unei noi hotărâri în partea dată prin care acțiunea să fie admisă integral.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 06 decembrie 2016 s-a admis apelul declarat de Ivan Vrăbii.

S-a casat integral hotărârea Judecătorei Fălești din 15 iunie 2016 și s-a emis o nouă hotărâre prin care acțiunea s-a admis integral.

S-a încasat de la Mihail Cucer în beneficiul lui Ivan Vrăbii 19 351,15 lei cu titlu de prejudiciu material și cheltuielile de judecată în sumă de 4 992 lei.

La 07 martie 2017, prin intermediul oficiului poștal (f.d. 101), Mihail Cucer a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, cu casarea deciziei Curții de Apel Bălți din 06 decembrie 2016 și restituirea pricinii spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel, invocând că pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată.

În acest sens, susține recurentul că în instanța de fond cauza a fost examinată în absența sa, deoarece nu a fost citat potrivit modului prevăzut de lege.

Prin urmare, menționează că instanța i-a îngădit dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 § 1 a CEDO, fiind în imposibilitate de a prezenta obiecții și probe în susținerea poziției sale.

La fel, consideră recurentul că hotărârea primei instanțe este și neîntemeiată în fond, iar instanța de apel a casat hotărârea fără a studia circumstanțele esențiale ale cauzei.

Mai menționează Mihail Cucer că, el nu este parte la contractul de credit și nu și-a asumat careva obligații față de bancă, intimatul pe cont propriu a încheiat un contract de credit, iar dobânda de întârziere nu poate fi pusă pe seama sa.

Totodată, reiterează că instanța de apel neîntemeiat a reținut că dobânda aferentă contractului de credit constituie o prestație unitară, or, termenul de prescripție în acțiunile despre achitări succesive începe să curgă din momentul în care fiecare plată devine exigibilă.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Având în vedere că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa participanților la proces la 29 decembrie 2016, iar la materialele dosarului nu este anexată dovada legală de recepționare a acesteia de către Mihail Cucer, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul declarat la 07 martie 2017 se consideră depus în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura

sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Mihail Cucer nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Mihail Cucer se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari